

Нима бѣ тоя удѣръ неизбѣженъ,
и азъ съвсемъ по детски бѣхъ щастливъ ;
кжде ще найдешъ като мене нѣженъ,
простосърдеченъ и трудолюбивъ ;
кажи ми, бѣхъ ли нѣкога небрѣженъ,
не бѣхъ ли скроменъ, крайно тѣрпеливъ,
и малко ли тегло ти съ мене вкуси,
та най-подире тѣй да ме покруси.

Или ти не харесахъ, че съмъ плахъ,
и бждащето, кротка гължбице,
ти вдѣхна недовѣрие и страхъ ;
за мама, за тракийскитѣ пшеници
съ разкошни приказки те не приспахъ ;
но нека ме охулятъ зли езици —
азъ ще остана все хуманно мекъ :
тѣй трудно се прежаля живъ човѣкъ.

Не бихъ се пѣкъ преобразилъ въ безпжтенъ ;
азъ съмъ съ по-другъ духовенъ кржгозоръ ;
ти знаешъ, че съмъ въ всичко чистоплѣтенъ ;
но ще излѣзя ли на чистъ просторъ,
или ще бжде смисълътъ все смжтенъ
на всѣкой жизненъ, съкровенъ напоръ,
и чакъ до миша дупка ще ме гони
сждбата съ свойтѣ майсторски иронии.